

EDUARD MÁRQUEZ

1969

Barcelona

L'elaboració d'aquesta novel·la ha rebut el suport de l'Ajuntament de Barcelona (Beca Montserrat Roig 2017) i de la Institució de les Lletres Catalanes (Beca per a la creació literària 2021).

© Eduard Márquez, 2022

Primera edició: novembre del 2022

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a
08007 Barcelona
www.laltraeditorial.cat

Compost en Dante 12/15 per EditaPiaf
Imprès a Romanyà Valls

DIPÒSIT LEGAL: B.

ISBN:

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.

Tots els drets reservats.

A la memòria de l'Enrique de Hériz

Era el millor dels temps, era el pitjor dels temps; era l'edat de la saviesa, era l'edat de la ximple-
ria; era l'època de la fe, era l'època de la incredu-
litat; era l'estació de la Llum, era l'estació de les
Tenebres; era la primavera de l'esperança, era
l'hivern de la desesperació; ho teníem tot davant
nostre, no teníem res davant nostre; tots anàvem
de dret al Cel, tots anàvem de dret en la direcció
contrària.

CHARLES DICKENS

El passat no és mort. No mor mai. S'allunya,
això sí: sense parar. Per tant, recuperar el passat
és possible. Però, si realment es vol recuperar,
cal recórrer una mena de passadís cada vegada
més llarg. Allà al fons, al final del punt remot i
assolellat on convergeixen les parets negres del
passadís, hi ha la vida, vívida i bategant com
abans, com el primer cop que es va produir.
Eterna, doncs? Ja ho crec. I tanmateix cada dia
més llunyana, més fugissera, més reticent a dei-
xar-se posseir de nou.

GIORGIO BASSANI

Per omplir un Buit
Introdueix-hi la Cosa que el va causar.

EMILY DICKINSON

Anoche decía la Radio Nacional que el discurso de Franco es un modelo de equilibrio, pero más bien es un intento de equilibrio y mistificación. Prefirió hablar del mundo y de sus problemas, ofreciendo incluso soluciones displicentes. En España, para él, todo marcha bien, aparte de grupitos de fanáticos. El inmovilismo que le achacan a su Régimen es una pura invención demagógica de sus enemigos y las estructuras serán modificadas a medida que sea necesario. La realidad es que sigue el inmovilismo, que se va conjugando la libertad con la autoridad, con el desarrollo, etc., pero más bien es el ejercicio de la tiranía. La disciplina y el orden que pide Franco no son viables. En España no hay actuación posible para los que piden una apertura desde dentro. El problema es de demolición del Régimen para llegar a instituciones verdaderamente democráticas. Por eso luchan muchos españoles, que ya están en la oposición y a los que les deseamos desde aquí un feliz año nuevo...

No estàvem molt formats políticament, ni ens sabíem Lenin de cap a peus, però era igual. Teníem una abnegació que era brutal. No era només una exaltació de joventut, sinó un impuls de lluita contra una concepció del món que no ens agradava i que no acceptàvem, saps? Aleshores s'havia de fer alguna cosa. Estava claríssim. Jo per què lluitava? No lluitava per una qüestió

personal. No tenia una situació d'exploació. I, a casa meva, no teníem problemes per menjar. És a dir, jo no lluitava per una qüestió personal, sinó que lluitava, precisament, per la gent que s'ho passava malament perquè estaven explotats. No era personal. Era per un món que em semblava profundament injust. Llavors, en el moment en què vius amb la gent que està patint, et dius que t'has d'empapar d'això. Perquè, si estic lluitant contra el món en què viu aquesta gent, que no m'agrada, també estic lluitant per mi. És a dir, si érem capaços de fer la revolució, tots tindríem un món millor. Tots tindríem un món en què no ens féssim mal els uns als altres, en què les injustícies no ens colpegessin. Situacions d'exploació, de desigualtat, de misèria que, a més a més, no eren patrimoni del país, sinó mundials. Era així. I fotíem cada animalada, que potser pot semblar una temeritat, però es feia. Tot d'una et deien ves a passeig de Sant Joan amb no sé quin carrer i allà trobaràs un vehicle amb aquesta matrícula i aquí tens les claus. I allà et trobaves una furgoneta que no havies conduït en la vida, carregada amb no sabies què, i que havies de portar a no sé quin altre lloc. Una vegada em van donar la matrícula i era una furgoneta d'aquelles que s'engegaven polsant un botó. Però això jo llavors no ho sabia. Doncs imagina't. Jo buscant la manera d'engegar-la. Fins que vaig parar un senyor que passava pel carrer i li vaig dir: «Miri, jo no he robat aquest cotxe. És del meu germà, que m'ha dit que l'agafés, però no sé com s'engega. Vostè sap com va?». Tampoc no ho sabia. Fins que el segon o el tercer em va ajudar. Et trobaves en cada situació... Però ho fèiem, eh? S'havia de fer i ja està. I s'havia de fer seriosament, posant-hi tots els sentits. Perquè t'hi jugaves molt. Costava trobar la manera de fer-ho tot, però te'n sorties com podies. Les reunions de la cèl·lula, la feina, la universitat, les accions... Fins i tot tenia xicot, jo, llavors, i la relació era molt intensa. Molt. No hi havia romanticismes, però hi havia una..., una..., no ho sé..., una con-

nexió molt especial. Crec que les hormones que s'alteren amb la lluita a vegades són, fins i tot, més potents que les sexuals, eh? És a dir, creen un tipus de lligam molt profund. I, si és el teu company de vida, encara més. Però també amb la gent amb la qual militaves. La camaraderia era una cosa realment potent. A vegades, si hi havia enfrontaments, perquè no tot eren flors i violes, també podia ser feixuga, és clar, però el compromís de no acotar el cap i l'adrenalina de la lluita ho compensaven tot.

JEFATURA SUPERIOR DE POLICÍA

BARCELONA

BOLETÍN INFORMATIVO

Ambiente:

De tranquilidad y acostumbrada despreocupación política.

Sectorialmente se ha destacado el laboral por el 5,9 % de aumento salarial máximo autorizado en la renovación de Convenios, motivo de inquietud social.

Pronósticos:

Probable continuidad en la campaña propagandística de «Comisiones Obreras» incitando a la protesta laboral, con posibilidades de intensificación. Acentuación del malestar obrero en determinadas empresas.

Universidad: masiva difusión de propaganda subversiva e incremento de la acción agitadora por parte de minorías, para dar continuidad a la alteración del orden docente del trimestre anterior y tendencia a empeorarlo.